

Анатолій ПОПОВСЬКИЙ

День добрий, мій Друже,
мій лицарю славний з поліського краю!
Сумує душа, дорогий наш Миколо,
і тужить відтоді, як кроків не чути
на сходах в твоїй alma mater...
Уже не відчуєм тепла твоїх рук,
що друзів шляхетно могли б обійняти...
У пам'яті – посмішка щиродитяча,
хитринка в очах, як читав предотеппні вітання.
То співала душа поетична твоя і гаряча,
ніби вперше так пристрасно й ніби востаннє.
Скільки пройдено тут, по Поліссю, доріг?!
А записано скільки в мандрах з хати й до хати?!
Це ж бо твій говірковий поліський святий оберіг,
на якому сам зріс і – достойні твої ж кандидати.
Як із рогу достатку притчі файно усім дарував
і дотепно умів же утнуть до ладу анекдоти...
Яко же опонент, перцю спершу, хто йшов в кандидати, давав,
а тоді завершав козирами тієї ж роботи.
Десь витає душа твоя там, між землею і небом,
над Поліссям святим у німій самоті...
Вістку нам огласи, що стражденній їй треба,
щоб збулися твої заповіти святі.
Ми до тебе прийшли в твої рідні Пенати,
де почався й розквітнув, творчо сповнений шлях,
в колі друзів твоїх вшанувати й згадати,
що було й відійшло в швидкоплинних роках...
Добрий день, Друже наш! Озовись, коли чуєш!
І на крилах душі повертайсь в рідний край.
Разом з нами всіма над усім поміркуєш
І достойно оціниш мовознавчий врожай.

4 червня 2012 р.